

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 marca 2015 r. powód Ł. J. wniósł do Sądu Rejonowego w Turku o zasądzenie na jego rzecz od (...) S.A. w W. kwoty 9.663,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20.01.2015 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesioną przez powoda szkodę wynikłą z wypadku, który miał miejsce w dniu 28.06.2014 r. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż w dniu 28.06.2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego doznał obrażeń i urazów narządów ciała skutkujących rozstrojem zdrowia, którego skutki fizyczne i psychiczne odczuwa do dnia dzisiejszego. Wypadek komunikacyjny zaistniał z winy kierowcy poruszającego się pojazdem mającym wykupione OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Po wypadku powód odczuwał ból części szyjnej kręgosłupa, zawroty głowy i drętwienie palców u ręki. Leczył się u neurochirurga i ortopedy. Przebywał na zwolnieniu lekarskim i korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych. Powodowi towarzyszy lęk, stan podenerwowania, problemy z koncentracją, ma obawy przed jazdą samochodem. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się 8.500 zł zadośćuczynienia i 1.163,29 zł odszkodowania, w tym 829,29 zł kosztów leczenia i 334 zł tytułem dojazdów powoda do placówek medycznych w związku z leczeniem. Po zgłoszeniu szkody przez powoda pozwany odmówił powodowi wypłaty jakiegokolwiek świadczenia.

W odpowiedzi na pozew złożonej dnia 15 kwietnia 2015 r. pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że nie mogło u powoda na skutek zdarzenia dojść do powstania obrażeń ciała bądź rozstroju zdrowia będących podstawą do przyznania zadośćuczynienia za krzywdę. W procesie likwidacji szkody wykonane badanie nie ujawniło zmian pourazowych, wykazało natomiast liczne zmiany zwyrodnieniowe w obrębie kręgosłupa szyjnego o charakterze choroby samoistnej, które pozostają bez związku ze zdarzeniem. Nie było również podstaw do przyjęcia, że koszty leczenia i dojazdu pozostają w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym z przedmiotowym zdarzeniem. Wizyty lekarskie i rehabilitacja mogły być wykonane w ramach ubezpieczenia społecznego. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł, iż dochodzona pozwem kwota jest nieudokumentowana i zawyżona.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 czerwca 2014 r. w sobotę powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej (sklep z odżywkami dla sportowców) jechał z towarem do P. do klienta samochodem marki B. (...). Około 6 rano na terenie leśnym wyskoczyła na jezdnię sarna, powód gwałtownie zahamował, wówczas kierowca jadący za powodem samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) J. M. nie zachował należytej ostrożności i uderzył w tył pojazdu powoda.

dowód: oświadczenie sprawy szkody k.11 akt, zeznania powoda Ł. J. k.59v-60 akt.

Po zdarzeniu powód Ł. J. wyszedł o własnych siłach z samochodu i następnie pomógł wyjść z samochodu kierowcy F. (...), który z uwagi na wgniecenia nie mógł otworzyć drzwi. Policja ani karetka pogotowia nie zostały wezwane. Po niedługim czasie zaczęła boleć powoda głowa i kręgosłup szyjny, czuł napięcie lewej ręki. Do domu wrócił w godzinach popołudniowych, gdy udało mu się sprowadzić samochód na lawecie. Tego dnia nie poszedł do lekarza, gdyż był przekonany, że dolegliwości ustąpią. Ból jednak w niedzielę i kolejnych dniach znacznie się nasilił, dlatego w dniu 2 lipca 2014 r. powód udał się do lekarza rodzinnego i otrzymał od niego skierowania do ortopedy i neurologa. W dniu 3 lipca 2014 r. powód udał się do neurochirurga, gdzie zgłosił dolegliwość w postaci braku czucia i drętwienia dwóch palców (II i III) lewej ręki. Neurochirurg nie stwierdził zaburzeń ruchu i zalecił leki, a na wizycie w dniu 10 lipca 2014 r. zlecił badanie RM. Powód brał leki przeciwbólowe jak: sirdalud, urydynox i movalis. W dniu 3 lipca 2014r. powód miał

wykonane zdjęcie RTG, które wykazało spłyconą lordozę, niewielkie zaostrzenie krawędzi trzonów kręgow, poza tym obraz w normie. Dnia 21 lipca 2014 r. powód udał się do ortopedy, gdzie skarżył się na dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i drętwienie palców II i III lewej ręki. W badaniu stwierdzono wzmożone napięcie mięśni odcinka szyjnego kręgosłupa i obręczy barkowej po lewej stronie. Na wizycie w dniu 1 sierpnia 2014 r. powód nadal zgłaszał dolegliwości bólowe w odcinku szyjnym, podobnie na wizycie w dniu 26 września 2014 r. nadal uskarżał się na ból oraz wzmożone napięcie mięśni i drętwienia palców lewej ręki. Ł. J. korzystał z rehabilitacji, miał 20 zabiegów, a po 2-3 tygodniowej przerwie kolejne zabiegi. Ponownie z zabiegów rehabilitacyjnych powód korzystał we wrześniu 2014 r. Przez kilka tygodni korzystał ze zwolnienia lekarskiego w lipcu i sierpniu 2014 r. Leczenie ortopedyczne i rehabilitację zakończył w dniu 28 listopada 2014 r. Drętwienie palców powód odczuwał około roku czasu od zdarzenia. Obecnie niekiedy ręka drętwieje mu w nocy, albo przy długiej jeździe na rowerze. Aktualnie powód nie bierze leków. Przed zdarzeniem powód chodził na siłownię i grał w piłkę. Obecnie tego nie robi. Jeździ na rowerze, ale nie wyczynowo. Przez dwa miesiące był na tyle niesprawny, że nie mógł unieść nosidełka z dzieckiem. Miał też problemy z jazdą samochodem, a jego praca polegała i nadal polega na jeżdżeniu do klientów w celu sprzedaży towaru. Przez pierwsze trzy miesiące po wypadku w jeździe samochodem wyręczała powoda jego żona. Nadal, gdy powód jedzie samochodem po terenie leśnym odczuwa strach i dyskomfort, wraca wspomnienie wypadku, musi zwolnić. Powód ukończył AWF, jest z zawodu nauczycielem wychowania – fizycznego, w zawodzie nie pracuje, ale wcześniej długo i dużo trenował i uprawiał sport.

dowód: zeznania powoda Ł. J. k.59v-60 akt, zeznania świadków: A. J. k.73v akt, M. J. k.73v-74 akt, opinia biegłego ortopedy M. G. k.114-116, 130 akt, dokumentacja medyczna i zwolnienia lekarskie k.12-22 akt oraz w aktach szkody nr (...).

Za wizyty u lekarza ortopedy (łącznie 5) powód zapłacił kwotę 500 zł. Za zabiegi rehabilitacyjne powód zapłacił łącznie 230 zł, a za leki przeciwbólowe kwotę 99,29 zł. Na zabiegi rehabilitacyjne powód jeździł z miejsca zamieszkania w C. do T., pokonując trasę 930 km (20 x 46 km) powód wydał na paliwo do samochodu marki V. (...) (spalający średnio 7l/100km) kwotę 334 zł (średnia cena oleju w lipcu - sierpniu 2014 r. – 5,30 zł).

dowód: rachunki k.32, 33, 34 akt, paragon k.35 akt, zestawienie dojazdów k.36 akt.

W dacie zdarzenia sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym w (...) S.A. w W..

dowód: bezsporne.

W dniu 11 grudnia 2014 r. powód Ł. J. dokonał zgłoszenia szkody na osobie u pozwanego (...) S.A. w W., wnosząc o zapłatę kwoty 1.163,29 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia oraz 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany skierował powoda na badanie RM kręgosłupa, które powód wykonał w dniu 8 stycznia 2015 r. Badanie to wykazało zniesioną lordozę na poziome C3 do C7, uwypuklenia krążków bez konfliktu korzeniowego, bez ucisku na rdzeń kręgowy i bez jakichkolwiek zmian urazowych. Pismem z dnia 19 stycznia 2015 r. pozwany poinformował powoda, iż odmawia mu wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania, albowiem zdaniem pozwanego mając na uwadze zebraną dokumentację i wyniki badań w wyniku przedmiotowej kolizji nie mogło dojść do powstania obrażeń ciała i rozstroju zdrowia będących podstawą do przyznania zadośćuczynienia. Samo uczestnictwo w wypadku nie stanowi bowiem wystarczającej podstawy do uznania roszczeń. Powód nie zgodził się z decyzją odmowną i ponownie wezwał pozwanego w dniu 23 stycznia 2015 r. do zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania. W odpowiedzi na powyższe pozwany w piśmie z dnia 5 lutego 2015 r. podtrzymał decyzję odmowną.

dowód: zgłoszenie szkody osobowej k.23-26 akt, potwierdzenie nadania k.27, 30 akt, pismo z dnia 19.01.2015 r. k.28 akt, wezwanie do zapłaty k.29 akt, pismo z dnia 05.02.2015 r. k.31 akt, potwierdzenie zgłoszenia szkody - akta szkody nr (...).

Przebyty przez powoda w dniu 28 czerwca 2014 r. uraz nie spowodował żadnych następstw neurologicznych. Przed zdarzeniem u powoda istniały już wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego nie pozostające w związku z przedmiotowym wypadkiem, które mogły powodować drętwienie ręki. Przedmiotowy

wypadek spowodował u powoda powierzchowny uraz, który wymagał leczenia i rehabilitacji, które przyniosły oczekiwaną poprawę. Przebyty uraz nie spowodował powstania trwałego, ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. U powoda nie występują obiektywne objawy zespołu bólowego. Nie występuje dysfunkcja i ograniczenie ruchomości kręgosłupa. Rokowania co do stanu zdrowia powoda związanego z wypadkiem są dobre, nie doszło do uszkodzenia w obrębie narządu ruchu, tak aby w przyszłości mogło to być powodem powstania zmian pourazowych. W chwili obecnej przebyty wypadek nie wpływa w jakikolwiek sposób na funkcjonowanie powoda, jego stan zdrowia z punktu widzenia ortopedycznego wrócił do stanu sprzed zdarzenia. Powód nie odczuwa już skutków wypadku. Nie występuje ograniczenie jego aktywności życiowej czy zmniejszenie ogólnej sprawności organizmu spowodowane zdarzeniem. Pierwotna struktura anatomiczna narządów nie została naruszona.

dowód: opinia biegłego neurologa Z. R. k.78-82, 102 akt, opinia biegłego ortopedy M. G. k.114-116, 130 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymieniony osobowy i rzeczowy materiał dowodowy zebrany w sprawie.

Sąd, co do zasady, uznał za wiarygodny dowód z zeznań powoda Ł. J., co do przebiegu i skutków przedmiotowego zdarzenia. Powód w sposób szczegółowy opisał przebieg swojego leczenia i rehabilitacji, zeznania powoda w powyższym zakresie znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków A. J. i M. J. oraz w dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy. Zeznania świadków A. J. i M. J. Sąd również, co do zasady ocenił jako wiarygodne, albowiem były logiczne, szczerze i wzajemnie się uzupełniały. Sąd nie dał jedynie wiary zeznaniom powoda oraz wyżej wymienionych świadków, iż przed zdarzeniem nie miał on żadnych problemów z kręgosłupem. Pozostaje to w oczywistej sprzeczności z wynikami badań RM kręgosłupa powoda i opiniami biegłych neurologa i ortopedy, z których wynika, że już przed wypadkiem powód cierpiał na wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego nie pozostające w związku z przedmiotowym wypadkiem.

Jako wiarygodny dowód w sprawie Sąd ocenił opinie biegłych sądowych lekarzy ortopedy M. G. i neurologa Z. R.. W ocenie Sądu powyższe opinie biegłych są jasne i logiczne, a nadto zostały sporządzone fachowo i rzetelnie. Wnioski wywiedzione w opiniach są należycie uzasadnione i wolne od błędów logicznych oraz wewnętrznych sprzeczności, co świadczy o dużym doświadczeniu zawodowym i rzetelnej wiedzy fachowej biegłych. Z opinii tych wynika, że przebyty przez powoda uraz w związku ze zdarzeniem z dnia 28 czerwca 2014 r. nie spowodował u niego trwałego, ani nawet długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, ani z ortopedycznego, ani neurologicznego punktu widzenia. Rokowanie jest dobre, nie wystąpiły u powoda uszkodzenia w obrębie narządu ruchu tak, aby w przyszłości mogły być powodem rozwoju zmian pourazowych. U powoda nie występuje konieczność dalszego leczenia specjalistycznego. Stan zdrowia z ortopedycznego punktu widzenia wrócił do stanu sprzed zdarzenia. Biegły ortopeda podał, że zdarzenie z dnia 28 czerwca 2014 r. spowodowało uraz, który wymagał leczenia i rehabilitacji i był dla powoda źródłem dolegliwości bólowych przez około czterech miesięcy, ale obecnie te dolegliwości w związku z wypadkiem nie występują. Sąd w pełni podziela opinię biegłego G. i R. dotyczącą ustalenia braku uszczerbku na zdrowiu powoda oraz ustalenia rodzaju i stopnia natężenia dolegliwości towarzyszących doznanyemu obrażeniu. W ocenie Sądu zarówno biegły M. G., jak i Z. R. w sposób logiczny, przekonujący i rzeczowy odparli zarzuty powoda do opinii w pisemnych opiniach uzupełniających.

Sąd uznał również za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła wątpliwości. Ponadto zebrana w aktach sprawy dokumentacja medyczna stała się podstawą opracowania opinii przez biegłego i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, w takim zakresie dokumenty te mają istotne znaczenie dla sprawy. Za wiarygodne Sąd uznał również dokumenty w postaci rachunków za wizyty lekarskie i rehabilitacje oraz wykaz dojazdów powoda na rehabilitację, z którego wynika, ile razy powód jeździł na zabiegi, jakie odległości pokonał i jakie z tego wyniknęły koszty paliwa, biorąc pod uwagę średnie spalanie samochodu powoda i cenę oleju napędowego lipcu i sierpniu 2014 r. Pozwany w toku postępowania kwestionował celowość i potrzebę leczenia i rehabilitacji powoda w związku z doznany przez niego urazem w przedmiotowym zdarzeniu. Potrzeba leczenia i rehabilitacji w związku z przedmiotowym urazem została potwierdzona w dowodach z zeznań powoda i przesłuchanych w sprawie świadków oraz z opinii biegłego ortopedy, który stwierdził, że leczenie i rehabilitacja były konieczne i odniosły zamierzony

skutek, obecnie zdrowie i aktywność życiowa powoda wróciło do stanu sprzed zdarzenia. Pozwany nie kwestionował natomiast samej wysokości tych kosztów, podnosząc jedynie, że mogła być powodowi świadczona pomoc w ramach NFZ. Nie można jednak, w ocenie Sądu, stawiać powodowi zarzutu, że korzystał z prywatnych wizyt i zabiegów rehabilitacyjnych, z uwagi na powszechnie znany czas oczekiwania na powyższe świadczenia. Powód odczuwał ból i dyskomfort, które chciał jak najszybciej i skutecznie zniwelować.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje to, iż pozwany (...) S.A. w W. uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 28 czerwca 2014 r. z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, albowiem nie kwestionował winy kierującego pojazdem ubezpieczonym u pozwanego w spowodowaniu przedmiotowego wypadku. Pozwany odmówił wypłaty świadczenia powołując się na fakt, iż w wyniku wypadku powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu uzasadniającego wypłatę zadośćuczynienia za krzywdę i ból oraz nie wykazał związku pomiędzy poniesionymi kosztami leczenia i rehabilitacji a przedmiotowym zdarzeniem, z uwagi na posiadane przed wypadkiem schorzenia samoistne. Zdaniem pozwanego samo uczestnictwo w wypadku nie stanowi bowiem wystarczającej podstawy do uznania roszczeń. Z twierdzeniem tym nie sposób się zgodzić.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia, itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (por. wyrok SN z dnia 03.02.2000 r., I CKN 969/98, nie publ., wyrok SN z dn. 11.07.2000 r., II CK 1119/98, nie publ., wyrok z dnia 14.02.2008 r. II CSK 536/07 LEX nr 461725).

O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego decyduje rozmiar doznanej krzywdy. Jednakże niewymierny w pełni charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym wysokości zadośćuczynienia zależy od oceny sądu. Przyjmuje się, że ocena ta powinna opierać się na całokształcie okoliczności sprawy.

Krzywda wynagradzana zadośćuczynieniem pieniężnym, uregulowanym w art. 445 § 1 k.c., jest szkodą niemajątkową. Charakter takiej szkody decyduje o jej niewymierności. Przyznanego poszkodowanemu zadośćuczynienia nie należy zatem traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim: nasilenie cierpień fizycznych i psychicznych, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym, wiek poszkodowanego, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury. (por. wyrok SN z dnia 09.02.2000r., III CKN 582/98, nie publ., wyrok SN z dn. 10.06.1999r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626, Wyrok SN z dnia 09. (...), V CSK 245/07, LEX nr 369691, Biul.SN 2008/4/11, OSNC-ZD 2008/4/95.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym opinii biegłych, które Sąd w pełni podziela, powód Ł. J. nie doznał w wyniku zdarzenia z dnia 28 czerwca 2014 r. trwałego, ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. U powoda nie wystąpiło uszkodzenie struktury narządu ruchu, pierwotna struktura anatomiczna narządów nie została

naruszona tak, aby w przyszłości mogły być powodem rozwoju zmian pourazowych. Nie występuje konieczność dalszego leczenia specjalistycznego. Leczenie było mało intensywne i nieinwazyjne. W chwili obecnej przebyty wypadek nie wpływa w jakikolwiek sposób na funkcjonowanie powoda. Stan zdrowia powoda wrócił do stanu sprzed zdarzenia. Powyższe okoliczności nie oznaczają jednak, iż przedmiotowe zdarzenie nie było dla powoda źródłem krzywdy i cierpienia psychicznego i że powodowi nie należy się z tego tytułu żadne zadośćuczynienie. W ocenie Sądu zadośćuczynienie należy się, ale nie w żądanej przez powoda wysokości, która zdaniem Sądu jest zbyt wygórowana.

Z uwagi na powierzchowny uraz kręgosłupa szyjnego powód wymagał leczenia i rehabilitacji. Kilkakrotnie był z wizytą u ortopedy i dwukrotnie u neurologa. Przez kilka tygodni po wypadku odczuwał wzmożone napięcie mięśni odcinka szyjnego kręgosłupa i obręczy barkowej po lewej stronie. Powód był zmuszony do korzystania z zabiegów rehabilitacyjnych, wówczas przebywał na zwolnieniu lekarskim. Ponieważ powód prowadził prywatną działalność gospodarczą, nie mógł sobie pozwolić na dłuższe zwolnienie lekarskie i musiał podjąć pracę, ale wówczas w jeździe samochodem wyręczała powoda jego żona. Powód jadąc samochodem nie tylko odczuwał ból, ale również lęk i dyskomfort psychiczny, zwłaszcza jadąc po terenach leśnych. Przebyty uraz przeszkadzał powodowi w prawidłowym i swobodnym zajęciu się dzieckiem, noszeniu nosidełka. Spowodował również, że na pewien czas był zmuszony ograniczyć uprawianie sportu, a przed wypadkiem był osobą bardzo aktywną fizycznie. Z uwagi na dolegliwości bólowe Ł. J. był zmuszony do brania silnych leków przeciwbólowych. Dolegliwości bólowe utrzymywały się u powoda przez cztery miesiące. Ból był dla powoda uciążliwy, zwłaszcza w kontekście wykonywanej przez powoda pracy, w której jak zeznał jeździł niekiedy 200 – 300 km dziennie do klientów z towarem. Czasowo musiała zastąpić go żona. Leczenie powód zakończył w listopadzie 2014 r.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż z uwagi na sam uraz, ból i dyskomfort fizyczny i psychiczny powodowi należy się tytułem zadośćuczynienia kwota 3.500 zł. Zdaniem Sądu kwota ta nie jest wygórowana. Zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić kwoty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 08.11.2005r., I ACa 329/05, LEX nr 186505). Sąd uwzględnił także żądanie powoda co do kwoty 1.163,29 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz dojazdów do lekarzy i na rehabilitację poniesionych przez powoda w związku ze skutkami zdarzenia z dnia 28 czerwca 2014 r. Na powyższą kwotę składa się kwota 500 zł jaką powód poniósł w związku z wizytami u ortopedy, 230 zł za rehabilitację, 99,29 zł za zakup leków przeciwbólowych oraz kwota 334 zł, na którą składają się koszty paliwa w związku z dojazdem na rehabilitację. Powód przedłożył na te okoliczności stosowne rachunki oraz wykaz dni, w których powód przyjeżdżał z C. do T. na zabiegi i odległości, które pokonał. Wysokość powyższych kwot z tytułu kosztów leczenia oraz fakt ich poniesienia przez powoda nie były przez pozwanego kwestionowane, tym samym Sąd uznał powyższy fakt za przyznany (art. 230 k.p.c.). Pozwany kwestionował jedynie związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy koniecznością poniesienia tych kosztów, a przedmiotowym zdarzeniem, a ten związek został w sprawie wykazany, o czym była już mowa wcześniej.

Rokowania co do stanu zdrowia powoda związanego z wypadkiem są dobre, nie doszło do uszkodzenia w obrębie narządu ruchu, tak aby w przyszłości mogło to być powodem powstania zmian pourazowych. W chwili obecnej przebyty wypadek nie wpływa w jakikolwiek sposób na funkcjonowanie powoda, jego zdrowie wróciło do stanu sprzed zdarzenia. Powód nie odczuwa już skutków wypadku. Nie występuje ograniczenie jego aktywności życiowej czy zmniejszenie ogólnej sprawności organizmu spowodowane zdarzeniem. Co istotne powód już przed wypadkiem cierpiał na wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego, niepozostające w związku z wypadkiem, a które zgodnie z opiniami biegłych mogły mieć wpływ na drętwienie palców u ręki powoda. Wszystkie powyższe okoliczności przemawiają za przyjęciem, iż żądanie powoda zapłaty zadośćuczynienia ponad kwotę 3.500 zł jest wygórowane. Schorzenia samoistne, które u powoda ujawniły się po wypadku nie mogą obciążać pozwanego.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania kwotę 4.663,29 zł (3.500 + 1.163,29) uznając ją za odpowiednią rekompensatę pieniężną za doznaną przez powoda krzywdę, która nie spowoduje w realiach niniejszej sprawy nieuzasadnionego wzbogacenia powoda. O odsetkach orzeczono od dnia 20 stycznia 2015 r. tj. po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, co w niniejszej sprawie nastąpiło w dniu 11 grudnia 2014 r. Sąd zasądził odsetki od wyżej wymienionej daty

do dnia 31.12.2015 r. w wysokości obowiązujących w tym czasie odsetek ustawowych, natomiast od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1, 2, 2¹ k.c. obowiązującym od dnia 01.01.2016 r.

Zgłoszone przez powoda w niniejszej sprawie roszczenie o zapłatę tytułem zadośćuczynienia w zakresie ponad kwotę 3.500 zł, a więc w zakresie kwoty 5.000 zł zostało przez Sąd oddalone jako zbyt wygórowane i nieudowodnione, co znalazło swój wyraz w punkcie 2 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Na koszty przedmiotowego postępowania składają się: opłata sądowa w kwocie 484 zł, wynagrodzenie biegłych w łącznej kwocie 1.091,99 zł, wynagrodzenie pełnomocników stron wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwotach po 1.217 zł. Powód uiszczył opłatę sądową w kwocie 484 zł oraz zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego w łącznej kwocie 900 zł. Powód wygrał sprawę w 48%, pozwany wygrał sprawę w 52%. Powodowi należy się więc zwrot od pozwanego części kosztów procesu w kwocie 564,49 zł, w tym 232,32 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu (484 x 48%) i 332,17 zł tytułem części wynagrodzenia biegłego (1.091,99 x 52% = 567,83; 900 - 567,83 = 332,17). O powyższym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

W punkcie 4 sentencji wyroku Sąd orzekł o wzajemnym zmianieniu kosztów zastępstwa procesowego stron z uwagi na wynik sprawy.

W punkcie 5 sentencji wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Turku kwotę 191,99 zł tytułem części nie uiszczonych kosztów sądowych tj. wynagrodzenia biegłych (1.091,99 - 900).

SSR Magdalena Jasnowska

Sygn. akt I C 199/15

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
- pełnomocnikowi pozwanego r. pr. Z. P.
3. za 14 dni lub z apelacją

T., dnia 6 lipca 2016 r.

SSR Magdalena Jasnowska